

Bătălia Vrăciului

Joseph Delaney

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Redactare: Daniel Penescu
Tehnoredactare: Mihaela Dumitru

Joseph Delaney
THE SPOOK'S BATTLE
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2007
Cover and illustrations copyright © David Wyatt, 2007

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

București, 2007
ISBN 978-973-128-078-3

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO65RNCB0082000508720001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Format: 32/70x100; Coli tip: 15
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELANEY, JOSEPH

Bătălia Vraciuului / Joseph Delaney ; trad.: Cristina Jinga. -
București : Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-128-078-3

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-93-31=135.1

Pentru comenzi și informații adresați-vă la: **Editura CORINT JUNIOR**

Difuzare și Clubul Cărții

Calea Plevnei nr. 145, Sector 6, București

Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33. Fax: 021.319.88.66, 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

www.grupulcorint.ro

Pentru Marie

Cuprins

Capitolul 1. Un vizitator din Pendle	9
Capitolul 2. Tâlharie și răpire	31
Capitolul 3. Priorități	51
Capitolul 4. La răsărit de Pendle	65
Capitolul 5. Cele trei surori	84
Capitolul 6. Pivnița oglinzilor	102
Capitolul 7. Povestea lui Alice	124
Capitolul 8. Doamna Wurmalde	139
Capitolul 9. Urme de pași	161
Capitolul 10. Tibb	177
Capitolul 11. Hoț și ucigaș	193
Capitolul 12. Sosirea armatei	217
Capitolul 13. Cavoul	235
Capitolul 14. Strigoii	249
Capitolul 15. Agile ca pisicile	266
Capitolul 16. Cuferele mamei	282
Capitolul 17. Lumina lunii	300
Capitolul 18. James fierarul	323
Capitolul 19. Agnes Sowerbutts	346
Capitolul 20. Sfârșitul unui dușman	378
Capitolul 21. Înapoi la Downham	395
Capitolul 22. Bătălia de pe Dealul Pendle	411
Capitolul 23. Luna de sânge	430
Capitolul 24. Disperare	439
Capitolul 25. Noua ordine	462

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE

WARDSTONE —
LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1 UN VIZITATOR DIN PENDLE

Vrăjitoarea mă urmărea prin pădurea întunecată, apropiindu-se din ce în ce mai mult, cu fiecare secundă.

Alergam cât puteam de repede, înnebunit să scap, croindu-mi drum disperat printre crengile care mă biciuiau peste față și mă răcînii care mi se agățau de picioarele oboseite. Aerul inspirat mă răcînii dureros pe gât în jos, în timp ce mă chinuiam să răzbat, din ce în ce mai anevoie, către marginea pădurii. Dincolo de ea se afla panta care ducea la grădina de apus a Vrăciului. Dacă aș fi putut ajunge la acel liman, aș fi fost salvat!

JOSEPH DELANEY

Nu eram chiar lipsit de mijloace de apărare. În mâna dreaptă țineam toiagul de scoruș-de-munte, cu mare putere tocmai împotriva vrăjitoarelor, iar pe mâna stângă aveam lanțul meu de argint, înfășurat la încheietură, gata pentru aruncare. Dar oare aș fi avut măcar o jumătate de șansă să-l folosesc pe vreunul dintre ele? Ca să arunc lanțul, trebuia să fie o distanță între noi, dar vrăjitoarea îmi sufla deja în ceafă.

Deodată, pașii din spatele meu se opriră. Renunțase? Am fugit mai departe. Luna în descreștere, acum vizibilă prin frunzișul copacilor, împestrița cu pete argintii pământul de sub picioarele mele. Copacii se răriseră. Mai aveam puțin până la marginea pădurii.

Atunci, tocmai când să trec de ultimul copac, ea apăru pe neașteptate și se repezi la mine din partea stângă, cu dinții sclipind în lumina lunii, cu brațele întinse și ghearele rășchirate, ca și când ar fi fost gata să-mi scoată ochii. Încă alergând, cărmind brusc, am zvâcnit din încheietura mâinii stângi și-am aruncat lanțul, trimițându-l drept spre ea. Pentru o clipă, m-am gândit că am nimerit-o, dar ea s-a ferit și lanțul a căzut, fără să-i facă niciun rău, în iarbă. În clipa următoare, se năpusti asupra mea, zburându-mi cât colo toiagul din mână.

M-a trântit la pământ cu atâta putere că mi-a tăiat și bruma de răsufare rămasă și, cât ai clipi, era călare pe mine, apăsându-mă cu toată greutatea. M-am zbatut un moment, dar eram fără suflu și epuizat, iar ea era foarte puternică. Se așeză pe pieptul meu și-mi țintui brațele la pământ, deasupra capului. Apoi se aplecă până când aproape că ni se atinseră fețele, iar părul ei îmi acoperi obraji ca un giulgiu negru, împiedicându-mă să mai văd stelele. Îi simțeam răsufarea pe față, dar nu era urât mirositoare, ca ale vrăjitoarelor ce se hrăneau cu sânge sau cu oase. Mirosea dulce, a flori de primăvară.

— Te-am prins, Tom, te-am prins! exclamă Alice triumfătoare. Nu ești destul de bun la asta. Va trebui să poți mai mult, în Pendle!

Cu acestea, izbucni în râs și se rostogoli, dându-se la o parte de pe mine, iar eu m-am ridicat în picioare, încă luptându-mă să-mi recapăt suflul. După vreo câteva momente, am găsit puterea să merg și m-am dus să-mi recuperez toiagul și lanțul de argint. Deși era nepoata unei vrăjitoare, Alice era prietena mea și nu o dată îmi salvase viața, cu un an în urmă. În seara asta exersam tehnicile de supraviețuire, Alice jucând rolul unei vrăjitoare care încerca să mă omoare. Ar fi

trebuie să-i fiu recunoscător, dar mă simțeam foarte prost. Era a treia seară la rând când mă învingea.

Am început să cobor panta către grădina de apus a Vraciului, iar Alice veni în fugă lângă mine, potrivit-
du-și pașii după ai mei.

— Nu te bosumfla, Tom! zise ea, cu blândețe. E o seară plăcută de vară. Hai să ne bucurăm de ea cât mai putem. O să pornim la drum, curând, știi c-o să pornim, și-o să ne fie dor, și mie și ție, să mai fim aici, înapoi.

Alice avea dreptate. Urma să împlinesc paisprezece ani, la începutul lui august, și eram ucenicul Vraciului de mai bine de un an, acum. Cu toate că înfruntaserăm multe și mari primejdii împreună, ceva încă și mai rău se întrezărea la orizont. De la o vreme, Vraciul primea vești că amenințarea vrăjitoarelor din Pendle crescuse; mă anunțase că, peste puțin timp, urma să ne ducem până acolo ca să încercăm să rezolvăm problema. Dar acolo erau zeci de vrăjitoare și poate sute de sprijinitori ai lor, iar eu nu vedeam cum am fi putut birui împotriva atâtor potrivnici. La urma urmelor, noi nu eram decât trei: Vraciul, Alice și cu mine.

— Nu m-am bosumflat, am zis eu.

— Ba da, te-ai bosumflat. Ți s-a lungit mutra de Ți-a ajuns nasul în iarbă.

Am continuat să mergem în tăcere până am intrat în grădină și-am zărit casa Vraciului printre copaci.

— N-a zis încă nimic despre când o să plecăm la Pendle, nu-i așa? întrebă Alice.

— Nicio vorbuliță.

— L-ai întrebat? Nu afli nimic dacă nu întrebi!

— Firește că l-am întrebat, am asigurat-o eu pe Alice. Dar el doar se bate ușor cu degetul peste o nară și-mi spune că o să aflu eu, când va veni momentul. Am impresia că așteaptă ceva, dar nu știu ce.

— Ei bine, aș vrea să termine odată. Așteptarea mă scoate din sărite.

— Zău? Eu nu mă grăbesc deloc să plec și cred că nici tu nu-ți dorești să te întorci acolo.

— Nu-mi doresc. E un loc rău, Pendle, și e și mare, pe deasupra — un district întreg cu sate și cătune, și cu Dealul Pendle, mare și urât, chiar în mijloc. Am o grămadă de rude rele acolo de care aș uita bucuroasă. Dar dacă tot trebuie să mergem, mi-ar plăcea să plecăm odată și gata. Abia mai pot să dorm noaptea, de grija asta.

Când am intrat în bucătărie, Vraciul stătea la masă, scriind de zor în caietul său, la lumina nesigură a unei lumânări de alături. Își ridică puțin privirea, dar nu spuse nimic, rămânând foarte concentrat. Noi ne-am așezat pe două scăunele, pe care le-am tras mai aproape de vatră. Fiind vară, focul era micuț, dar trimitea totuși o lumină caldă și prietenoasă pe fețele noastre.

În cele din urmă, magistrul meu închise cu zgomot caietul și se întoarse spre noi.

— Cine a câștigat în seara asta? întrebă el.

— Alice, am răspuns eu, plecându-mi capul.

— Băiete, asta-i a treia seară la rând când te întrec fata. Va trebui să te descurci mai bine de-atât. Mult mai bine. Primul lucru mâine-dimineață, înainte de micul dejun, ne întâlnim în grădina de apus. Trebuie să faci niște exerciții în plus.

Am bombănit, în sinea mea. În grădina aceea era un stâlp de lemn, care folosea drept țintă. Dacă aruncările nu-mi ieșeau bine, magistrul meu avea să mă țină multă vreme acolo, întârziind masa de dimineață.

Am ieșit în grădină imediat după ce s-a luminat de ziuă, dar Vraciul era deja acolo, așteptându-mă.

— Ei bine, băiete, ce te-a reținut? m-a certat el. Doar nu durează atât să te dezmeticești din somn.

Încă mă simțeam obosit, dar m-am străduit cât am putut să zâmbesc și să mă arăt treaz și vioi. Apoi, cu lanțul de argint înfășurat pe mâna stângă, am ochit cu atenție stâlpul.

Curând, m-am simțit mult mai bine. Pentru a suta oară, de când începusem, am zvâcnit din încheietură și lanțul a şuierat ascuțit, descolăcindu-se, s-a înălțat prin aer, a sclipit orbitor în lumina răsăritului și a căzut într-o spirală perfectă peste stâlpul de încercare.

Până cu o săptămână în urmă, cel mai bun rezultat pe care-l puteam obține de la opt pași distanță era, în medie, de nouă aruncări reușite din zece. Dar acum, dintr-odată, lungile luni de practică își spuneau cuvântul. Când lanțul se înfășură pe stâlp pentru a suta oară în dimineața aceea, nu ratasem nici măcar o aruncare!

Am încercat să nu zâmbesc, serios am încercat, dar colțurile gurii au început să mi se ridice și, în câteva clipe, un rânet larg mi se desenă pe față. L-am văzut pe Vraci clătinând din cap, dar oricât m-am străduit, nu mi-am putut stăpâni rânetul.

— Nu-ți lua nasul la purtare, băiete! mă preveni el, venind spre mine cu pași mari prin iarbă. Sper că n-ai

JOSEPH DELANEY

să te culci pe-o ureche. Mândria te duce întotdeauna la pierzanie, după cum mulți au aflat-o pe pielea lor. Și așa cum ți-am mai spus de nenumărate ori, o vrăjitoare n-o să stea nemișcată până arunci tu lanțul! Din ceea ce mi-a povestit fata aseară, mai ai încă mult de lucrat. Așa că hai să încercăm niște aruncări din fugă!

Pentru încă un ceas, a trebuit să arunc lanțul la stâlp din mișcare. Uneori țâșnind în viteză, alteori alergând mai în voie, fugind ba către stâlp, ba îndepărtându-mă de el, aruncând înainte, dintr-o parte sau în spate, peste umăr, le-am făcut pe toate, muncind din greu și devenind mai flămând cu fiecare minut. Am ratat stâlpul de o grămadă de ori, dar am și izbutit vreo câteva aruncări spectaculoase. Vrăciul s-a declarat, în cele din urmă, mulțumit și am trecut la următorul exercițiu, pe care începusem să-l repet de vreo câteva săptămâni.

Mi-a dat toiagul lui și m-a condus la copacul uscat pe care-l foloseam ca țintă. Am apăsat mânerul ca să scot la iveală lama ascunsă în toiag și am petrecut următoarele cincisprezece minute înverșunându-mă împotriva trunchiului putred ca și cum ar fi fost un dușman ce mă amenința cu moartea. Am tot înfipt lama în el până când mi-au amorțit brațele de

oboseală. Magistrul meu mă învățase de curând o figură nouă: să țin relaxat toiagul în mână dreaptă și-apoi să-l trec iute în mână stângă, mai puternică, împlântându-l cu forță în copac. Îți trebuia abilitate. Trecerea dintr-o mână în alta trebuia s-o faci fulgerător.

Când am început să dau semne de oboseală, Vraciul a țocăit sever.

— Haide, băiete, să te văd făcând-o încă o dată. Într-o bună zi s-ar putea să-ți salveze viața!

De data asta, mi-a ieșit aproape perfect: Vraciul a dat aprobator din cap și a luat-o înainte, printre copaci, iar eu l-am urmat către micul dejun câștigat cu atâta trudă.

Zece minute mai târziu, a coborât și Alice și ne-am așezat toți trei la marea masă de stejar din bucătărie, să mâncăm ouăle cu șuncă pregătite de către duhul domestic al Vraciului. Duhul avea multe treburi gospodărești de îndeplinit în casa de la Chipenden: gătea, făcea focul, spăla vasele și deopotrivă păzea casa și grădinile. Era un bucătar destul de priceput, dar uneori reacționa la cele ce se petreceau în casă și, dacă se simțea furios sau cu capsă pusă, te puteai aștepta la o mâncare greu de înghițit. Ei bine, duhul era cu